

DANIEL
SILVA

DE
CELLISTE

Vertaling Angela Knotter

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2021 Daniel Silva
Oorspronkelijke titel: *The Cellist*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2021 HarperCollins Holland
Vertaling: Angela Knotter
Omslagontwerp: HarperCollins Design Studio
Bewerking: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © Shutterstock
Foto auteur: © Marco Grob
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: Scandbook UAB, Lithuania

ISBN 978 94 027 0898 1
ISBN 978 94 027 6300 3 (e-book)
NUR 305
Eerste druk oktober 2021

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

DE CELLISTE

JERMYN STREET, ST JAMES'S

Sarah Bancroft benijdde de gelukkige zielen die dachten dat ze hun lot in eigen hand hadden. Voor hen was het leven niet ingewikkelder dan een metroritje. Je stopt je kaartje in het toegangspoortje en stapt op het juiste station weer uit – niet Leicester Square maar Charing Cross. In dat soort geleuter had Sarah nooit geloofd. O, je kon voorbereidingen treffen, je kon doelen stellen, je kon keuzes maken, maar uiteindelijk was het leven een complex spel van voorzienigheid en kansen. Helaas was haar timing zowel in haar werk als in de liefde vaak uitermate beroerd. Ze was óf net te snel, óf net te traag. Ze had al heel wat treinen gemist. Ook was ze verschillende keren in de verkeerde gestapt, bijna altijd met rampzalige gevolgen.

De nieuwste stap in haar carrière leek helemaal in dit patroon te passen. Nadat ze was uitgegroeid tot een van de meest vooraanstaande museumcuratoren van New York, had ze besloten naar Londen te verhuizen om de dagelijkse leiding op zich te nemen van Isherwood Fine Arts, sinds 1968 leverancier van kwaliteitswerken van Italiaanse schilders en oude Hollandse meesters. Ze keek er niet eens meer echt van op toen er vlak na haar aankomst een dodelijke pandemie

uitbrak. Zelfs de kunstwereld, die voorzag in de grillen van de rijksten der aarde, bleef niet gespaard voor de vernietigende werking van het virus. Bijna van de ene op de andere dag kwamen de zaken in de galerie abrupt tot stilstand. Als de telefoon al ging, was het meestal een koper of een vertegenwoordiger die een aankoop ongedaan wilde maken. Volgens Sarahs cynische moeder was dit echt het minst veelbelovende debuut in Londen sinds de première van de musicalversie van *Desperately Seeking Susan* op West End.

Isherwood Fine Arts had wel vaker moeilijke tijden doorgemaakt – oorlogen, terroristische aanslagen, oliecrises, instortingen van de markt, rampzalige liefdesaffaires – maar op de een of andere manier was de kunsthandel die altijd weer te boven gekomen. Sarah had vijftien jaar eerder ook al korte tijd in de galerie gewerkt, als geheim medewerker van de Central Intelligence Agency in het kader van een Amerikaans-Israëlische operatie onder leiding van de legendarische Gabriel Allon. Met een verdwenen Van Gogh als troef had hij Sarah toegang verschaft tot de kringen rond de Saudische miljardair Zizi al-Bakari en haar opdracht gegeven het terroristische meesterbrein te vinden dat zich daarin schuilhield. Daarna was haar leven nooit meer hetzelfde geworden.

Na afloop van die operatie had ze een paar maanden moeten bijkomen in een CIA-safehouse in het paardenrijke Noord-Virginia. Vervolgens was ze voor het antiterrorismecentrum van de CIA in Langley gaan werken. Ze had nog deel uitgemaakt van verschillende Amerikaans-Israëlische operaties, allemaal op verzoek van Gabriel. De Britse inlichtingendiensten waren volledig op de hoogte van Sarahs verleden en van haar aanwezigheid in Londen – niet zo raar als je bedacht dat ze het bed deelde met een MI6-agent die Christopher Keller heette. Normaal gesproken was zo'n relatie streng verboden, maar in Sarahs geval was een uitzondering gemaakt. Graham Seymour, de

directeur-generaal van MI6, was een persoonlijke vriend, net als premier Jonathan Lancaster. Niet lang na Sarahs aankomst in Londen waren zij en Christopher al uitgenodigd voor een privé-etentje op 10 Downing Street.

Met uitzondering van Julian Isherwood, de eigenaar van de fraaie galerie die zijn naam droeg, wisten de bewoners van het Londense kunstwereldje niets van dit alles. Voor Sarahs collega's en concurrenten was ze de mooie, briljante Amerikaanse kunsthistorica die hun wereld ooit, tijdens een sombere winter lang geleden, kortstondig had opgevrolijkt en hen vervolgens weer in de steek had gelaten voor Zizi al-Bakari en kornuiten, hij ruste in vrede. En nu, na een roerige reis door de geheime wereld, was ze teruggekomen – iets met voorzienigheid en kansen. Eindelijk was Sarah in de goede trein gestapt.

Londen had haar met open armen ontvangen en nauwelijks vragen gesteld. Ze had amper tijd gehad haar zaakjes op orde te brengen voordat het virus uitbrak. Begin maart had ze het zelf opgelopen op de TEFAF in Maastricht en onmiddellijk had ze zowel Julian als Christopher besmet. Julian had twee vreselijke weken doorgebracht in het University College Hospital. Sarah waren de ergste symptomen van het virus bespaard gebleven, maar een maand lang had ze last gehad van koorts, vermoeidheid, hoofdpijn en een kortademigheid die haar iedere keer dat ze haar bed uit kroop overviel. Dat Christopher er zonder enige kleerscheuren of symptomen vanaf was gekomen, had niemand verbaasd. Voor straf had Sarah hem gedwongen haar op haar wenken te bedienen. Wonder boven wonder had hun relatie het overleefd.

In juni ontwaakte Londen uit de lockdown. Na een driedubbele negatieve test op het virus ging Christopher weer aan het werk op Vauxhall Cross, maar Sarah en Julian openden de galerie pas weer op de vierentwintigste. De galerie lag aan een rustig, vierkant plein met

straatstenen en bedrijven dat bekendstond als Masons Yard, tussen het kantoor van een klein Grieks scheepvaartbedrijf en een pub die in de onschuldige tijd vóór de pandemie bezocht werd door knappe kantoormeisjes op scooters in. Op de bovenste verdieping was een schitterende tentoonstellingsruimte, ontworpen naar het voorbeeld van de beroemde galerie van Paul Rosenberg in Parijs, waar Julian als kind menig gelukkig uurtje had doorgebracht. Sarah en hij deelden een groot kantoor op de eerste verdieping met Ella, de aantrekkelijke maar waardeloze receptioniste. In de eerste week dat ze weer open waren, ging de telefoon precies drie keer over. Ella liet alle drie de telefoontjes naar de voicemail gaan. Sarah vertelde haar dat ze niet langer gebruik wenste te maken van haar diensten, voor wat die waard waren.

Het had geen zin haar te vervangen. De deskundigen waarschuwden voor een heftige tweede golf zodra het kouder werd, en de ondernemers in Londen was aangeraden rekening te houden met nog meer door de overheid opgelegde lockdowns. Het laatste waaraan Sarah behoefte had, was wel een extra mond om te voeden. Ze besloot de zomer niet verloren te laten gaan. Ze moest en zou een schilderij verkopen, welk schilderij dan ook, al ging ze eraan onderdoor.

Ze vond er een, geheel toevallig, tijdens het inventariseren van de rampzalig grote voorraad onverkochte werken in Julians uitpuilende opslagruimtes: *De luitspeelster*, olieverf op doek, 152 bij 134 centimeter, waarschijnlijk vroege barok, behoorlijk beschadigd en vuil. De originele rekening en de transportpapieren zaten nog in Julians archief, samen met een vergeeld bewijs van herkomst. De vroegst bekende eigenaar was een graaf Dinges uit Bologna, die het schilderij in 1698 had verkocht aan prins Huppeldepup van Liechtenstein, die het op zijn beurt weer had verkocht aan baron Van der Hummes uit Wenen, waar het was gebleven tot 1962, toen het was aangekocht

door een handelaar in Rome, die het uiteindelijk aan Julian had gesle-
ten. Het schilderij was onder andere toegeschreven aan de Italiaanse
school, een volger van Caravaggio en – veelbelovender – aan de kring
rond Orazio Gentileschi. Sarah had er een voorgevoel bij. Tijdens de
drie uur durende lunchpauze van Julian liet ze het werk zien aan de
hooggeachte Niles Dunham van de National Gallery. Aarzelend ging
Niles mee in de toeschrijving van Sarah, in afwachting van aanvullend
technisch onderzoek door middel van röntgen en reflectografie. Toen
bood hij aan het schilderij van Sarah over te nemen voor achthon-
derdduizend pond.

‘Het is vijf miljoen waard, als het niet meer is.’

‘Niet in tijden van de Zwarte Dood.’

‘Dat zullen we nog weleens zien.’

Normaal gesproken zou een nieuw ontdekt werk van een belangrijk
kunstenaar met veel toeters en bellen op de markt worden gebracht,
vooral wanneer die kunstenaar vanwege een tragisch persoonlijk ver-
haal onlangs weer meer in de belangstelling was komen te staan. Maar
gezien de wispelturigheid van de markt op dat moment – om nog
maar te zwijgen van het feit dat het nieuw ontdekte schilderij in zijn
eigen galerie was ontdekt – besloot Julian dat een privéverkoop be-
ter zou zijn. Hij belde verschillende van zijn trouwste klanten, maar
niemand had ook maar een greintje interesse. Daarop besloot Sarah
stilletjes contact op te nemen met een miljardair en collectioneur die
een vriend van een vriend was. Hij was geïnteresseerd en na een paar
gesprekken op gepaste afstand in zijn Londense verblijf werden ze het
eens over de prijs. Sarah vroeg een aanbetaling van een miljoen pond,
deels om de restauratiekosten te dekken, die flink zouden oplopen.
De collectioneur verzocht haar die avond om acht uur naar zijn huis
te komen om de cheque in ontvangst te nemen.

Dit alles verklaarde enigszins waarom Sarah Bancroft op een nat-

te woensdagavond eind juli aan een tafeltje in een hoek van de bar van restaurant Wiltons aan Jermyn Street zat. Er hing een onzekere stemming, de glimlachjes waren geforceerd en het bulderende gelach klonk niet helemaal echt. Julian hing tegen het uiteinde van de bar. Met zijn Savile Row-pak en zijn uitbundige grijze lokken zag hij er elegant maar ook een beetje dubieus uit, een look die hij zelf omschreef als 'waardig verval'. Hij staaarde in zijn sancerre en deed alsof hij luisterde naar wat Jeremy Crabbe, de manager van de afdeling Oude Meesters van Bonhams, enthousiast in zijn oor fluisterde. Amelia March van *ARTnews* luisterde stiekem mee met een gesprek tussen Simon Mendenhall, de hoofdveilingmeester van Christie's die eruitzag als een etalagepop, en Nicky Lovegrove, kunstadviseur voor de schandalig rijken. Roddy Hutchinson, wijd en zijd bekend als de meest gewetenloze handelaar van Londen, stond aan de mouw te trekken van de kogelronde Oliver Dimbleby. Maar Oliver leek het niet te merken, omdat hij net zijn klauwen probeerde uit te slaan naar het ongelooflijk knappe voormalige model dat tegenwoordig eigenaar was van een succesvolle moderne kunstgalerie aan King Street. Onderweg naar buiten blies ze Sarah een beschaafde kus toe met die volmaakte rode lippen van haar. Sarah nam een slokje van haar martini met drie olijven en fluisterde: 'Bitch.'

'Dat hoorde ik!' Gelukkig was het Oliver maar. In zijn strak om zijn lijf spannende grijze pak kwam hij als een soort versperringsballon op Sarahs tafeltje afzweven, en ging bij haar zitten. 'Wat heb je tegen de mooie Miss Watson?'

'Haar ogen. Haar jukbeenderen. Haar haar. Haar tietten.' Sarah slaakte een zucht. 'Wil je dat ik verderga?'

Oliver maakte een wegwuivend gebaar met zijn mollige handje. 'Jij bent veel knapper dan zij, Sarah. Ik vergeet nooit die eerste keer dat ik je over Masons Yard zag lopen. Ik kreeg bijna een hartstil-

stand. Als ik het me goed herinner, heb ik mezelf toen behoorlijk voor schut gezet.'

'Je vroeg me ten huwelijk. Een paar keer, om precies te zijn.'

'Mijn aanbod geldt nog steeds.'

'Ik ben gevleid, Ollie. Maar ik ben bang dat dat niets gaat worden.'

'Ben ik te oud?'

'Absoluut niet.'

'Te dik?'

Ze kneep even in zijn roze wang. 'Precies goed.'

'Wat is dan het probleem?'

'Ik heb al iets met iemand.'

'Wat dan?'

'Een relatie.'

Met die term leek hij dan weer weinig te hebben. Oliver's romantische uitspattingen duurden zelden langer dan twee nachten. 'Heb je het over die kerel met die opzichtige Bentley?'

Sarah nam een slokje van haar martini.

'Hoe heet die vriend van je?'

'Peter Marlowe.'

'Klinkt alsof je het uit je duim zuigt.'

Dat heeft een reden, dacht Sarah.

'Wat doet hij voor de kost?' wilde Oliver weten.

'Kun je een geheim bewaren?'

'Lieve Sarah, in mijn hoofd zitten meer smeüige geheimpjes dan MI5 en MI6 bij elkaar hebben.'

Ze boog zich over de tafel. 'Hij is moordenaar van beroep.'

'Echt? Interessant werk wel?'

Sarah glimlachte. Het was natuurlijk niet waar. Het was al een paar jaar geleden dat Christopher als huurmoordenaar had gewerkt.

'Is hij de reden dat je naar Londen bent teruggekomen?'

‘Een van de redenen. Eerlijk gezegd miste ik jullie allemaal vreselijk. Zelfs jou, Oliver.’ Ze wierp een blik op haar horloge. ‘O, shit! Zou jij misschien zo lief willen zijn mijn drankje te betalen? Ik moet rennen.’

‘Waarvoor?’

‘Gedraag je, Ollie.’

‘Waarom zou ik dat in vredesnaam willen? Zo verrekte saai.’

Sarah kwam overeind en liep, na nog een knipoog naar Julian, naar buiten, Jermyn Street in. De regen kwam plotseling met bakken uit de lucht, maar er kwam al snel een taxi om haar te redden. Pas toen ze veilig binnen zat, gaf ze de chauffeur het adres van haar bestemming.

‘Cheyne Walk, alstublieft. Nummer 43.’

CHEYNE WALK, CHELSEA

Net als Sarah Bancroft geloofde Viktor Orlov dat het leven een reis was die je het best zonder routekaart kon afleggen. Hij was opgegroeid in een onverwarmd appartement in Moskou dat ze met drie families hadden moeten delen, maar was uiteindelijk multi-multimiljardair geworden dankzij een combinatie van geluk, vastberadenheid en meedogenloze tactieken die zelfs door degenen die hem verdedigden gewetenloos, zo niet misdadig werden genoemd. Orlov maakte er geen geheim van dat hij een roofridder en een aasgier was. Sterker nog, daar ging hij prat op. ‘Als ik als Engelsman was geboren, had ik mijn geld misschien op een fatsoenlijke manier verworven,’ had hij ooit tegen een interviewer gezegd nadat hij in Londen was komen wonen. ‘Maar ik ben geboren als Rus. En ik heb een Russisch fortuin vergaard.’

Om precies te zijn was Viktor Orlov niet geboren als Russisch staatsburger maar als Sovjetburger. Aangezien hij een wiskundegenie was geweest, had hij aan het prestigieuze Instituut voor Precisiemechanica en Optica in Leningrad gestudeerd en was vervolgens opgeslokt door het kernwapenprogramma van de Sovjet-Unie, waar hij

intercontinentale ballistische raketten met meerdere kernkoppen had ontworpen. Toen hem later eens werd gevraagd waarom hij lid was geworden van de communistische partij, gaf hij toe dat hij dat alleen omwille van zijn carrière had gedaan. ‘Ik had natuurlijk ook een dissident kunnen worden,’ had hij eraan toegevoegd, ‘maar de goelag heeft me nooit bijzonder aangetrokken.’

Als lid van de gekoesterde elite was Orlov van binnenuit getuige geweest van het verval van het Sovjetsysteem en hij had geweten dat het slechts een kwestie van tijd was voordat het imperium zou instorten. Toen het eind daar was, had hij afstand gedaan van zijn lidmaatschap van de communistische partij en gezworen rijk te zullen worden. Binnen een paar jaar had hij een aanzienlijk fortuin verdiend met de import van computers en andere westerse goederen voor de groeiende Russische markt. Dat fortuin had hij vervolgens gebruikt om het grootste Russische staalbedrijf en Rusoil, de Siberische oliegi-gant, te kopen. Weldra was Orlov de rijkste man van Rusland geweest.

Maar in post-Sovjet-Rusland, een rechteloos land, was Orlov vanwege zijn fortuin zijn leven niet meer zeker geweest. Hij had op zijn minst drie aanslagen overleefd en het gerucht ging dat hij uit wraak verschillende mensen had laten vermoorden. Maar de grootste bedreiging voor Orlov kwam van de man die Boris Jeltsin was opgevolgd als president. Hij was ervan overtuigd dat Viktor Orlov en de andere oligarchen de waardevolste bezittingen van het land hadden gestolen en het was zijn plan die terug te stelen. Nadat de nieuwe president zich in het Kremlin had geïnstalleerd, had hij Orlov bij zich ontboden en twee dingen van hem geëist: zijn staalbedrijf en Rusoil. ‘En steek je neus niet in de politiek,’ had hij er dreigend aan toegevoegd. ‘Anders hak ik hem eraf.’

Orlov had wel afstand willen doen van zijn staalbelangen, maar niet

van Rusoil. De president was niet blij geweest. Onmiddellijk had hij openbaar aanklagers opdracht gegeven een onderzoek naar fraude en omkoping in te stellen, en binnen een week had er een arrestatiebevel voor Orlov gelegen. Hij was zo verstandig geweest naar Londen te vluchten, waar hij een van de meest uitgesproken critici van de Russische president werd. Een aantal jaar was Rusoil wettelijk bevroren gebleven, buiten bereik van zowel Orlov als de nieuwe machthebbers in het Kremlin. Uiteindelijk had Orlov erin toegestemd het bedrijf af te staan in ruil voor drie Israëliëse geheim agenten die in Rusland gevangen werden gehouden. Een van die agenten was Gabriel Allon.

Als dank voor zijn edelmoedigheid had Orlov een Brits paspoort gekregen, en een privégesprek met de koningin op Buckingham Palace. Vervolgens had hij een ambitieuze poging gewaagd zijn verloren fortuin opnieuw op te bouwen, deze keer onder het waakzame oog van Britse functionarissen die toezagen op de naleving van wetten en regels en die al zijn handelsactiviteiten en investeringen in de gaten hielden. Zijn nieuwe imperium omvatte onder andere eerbiedwaardige Londense kranten als *The Independent*, de *Evening Standard* en *The Financial Journal*. Ook had hij een meerderheidsbelang verworven in het Russische onderzoekswEEKblad *Moskovskaja Gazeta*. Dankzij de financiële steun van Orlov was het tijdschrift nu weer de belangrijkste onafhankelijke Russische nieuwsorganisatie en een doorn in het oog van de mannen in het Kremlin.

En dus leefde Orlov in het voortdurende besef dat de gevreesde inlichtingendiensten van de Russische Federatie hem naar het leven stonden. Zijn nieuwe Mercedes-Maybach limousine was uitgerust met veiligheidssnufjes die normaal gesproken waren voorbehouden aan de officiële vervoermiddelen van presidenten en premiers, en zijn onderkomen aan de beroemde Cheyne Walk in Chelsea was een van de zwaarst beveiligde huizen in Londen. Langs de stoeprand stond

een zwarte Range Rover met de lichten uit. Daarin zaten vier bodyguards, allemaal voormalige commando's van de elitaire Special Air Service, nu in dienst van een onopvallend particulier beveiligingsbedrijf gevestigd in Mayfair. De man achter het stuur stak een hand op toen Sarah uit de taxi stapte. Ze werd duidelijk verwacht.

Nummer 43 was een hoog en smal pand, begroeid met blauwe-regen. Net als de buurhuizen lag het een stukje van de straat, achter een smeedijzeren hek. Sarah haastte zich het tuinpad op onder de povere beschutting van haar opvouwbare paraplu. Een druk op de bel leverde een weergalmend geluid binnen op, maar geen enkele reactie. Sarah drukte nog een keer, met hetzelfde resultaat.

Normaal gesproken zou een dienstmeisje hebben opengedaan. Maar Viktor, die zelfs vóór de pandemie al aan ernstige smetvrees leed, had de uren van zijn huishoudelijk personeel tot een minimum beperkt om de kans dat hij het virus opliep zoveel mogelijk te verkleinen. Als eeuwige vrijgezel bracht hij de meeste avonden in zijn werkkamer op de tweede verdieping door, soms alleen, vaak in te jong vrouwelijk gezelschap. Achter de gordijnen brandde volop licht. Sarah vermoedde dat hij aan de telefoon was. Dat hoopte ze in ieder geval.

Nadat ze nog een derde keer had aangebeld en er weer geen reactie kwam, legde ze haar wijsvinger op de biometrische lezer naast de deur. Viktor had haar vingerafdruk aan het systeem toegevoegd, ongetwijfeld in de hoop dat ze elkaar ook na de afronding van de koop van het schilderij zouden blijven zien. Een elektronisch piepje maakte Sarah duidelijk dat de scan was geaccepteerd. Ze toetste haar persoonlijke toegangscode in – de code die ze ook voor de galerie gebruikte – en onmiddellijk schoten alle sloten open.

Ze liet haar paraplu zakken, draaide aan de deurknop en liep naar binnen. Er hing een doodse stilte. Ze riep Viktors naam, maar er

kwam geen antwoord. Ze liep de hal door en de monumentale trap op tot aan de tweede verdieping. De deur van Viktors werkkamer stond op een kier. Ze klopte. Geen reactie.

Terwijl ze nogmaals Viktors naam riep, liep ze naar binnen. De kamer was een exacte kopie van de privéwerkkamer van de koningin in Buckingham Palace – afgezien dan van de high-definition videowall waarop financiële nieuwsberichten en marktdata van over de hele wereld voorbijschoten. Viktor zat achter zijn bureau, zijn gezicht naar het plafond geheven alsof hij in gedachten verzonken was.

Toen Sarah dichterbij het bureau kwam, verroerde hij zich niet. Voor hem zag ze de hoorn van zijn vaste telefoon, een halfvol glas rode wijn en een stapel documenten. Zijn mond en kin waren bedekt met wit schuim en er zat braaksel op de voorkant van zijn gestreepte overhemd. Sarah zag niets wat erop wees dat hij nog ademhaalde.

‘O, Viktor. Mijn god.’

Bij de CIA had Sarah ook aan zaken gewerkt waarbij massavernietigingswapens betrokken waren. Ze herkende de symptomen. Viktor was blootgesteld aan een zenuwgas.

Sarah naar alle waarschijnlijkheid ook.

Ze rende de kamer uit, haar hand voor haar mond, en stormde de trap af. Het smeedijzeren hek, de bel, de biometrische scanner, het toetsenpaneel: allemaal hadden ze besmet kunnen zijn. Zenuwgassen werkten buitengewoon snel. Binnen een minuut of twee zou ze het weten.

Sarah raakte nog een laatste oppervlak aan: de knop van Viktors zware voordeur. Buiten hief ze haar gezicht naar de vallende regen en wachtte op de eerste veelzeggende golf van misselijkheid. Een van de bodyguards stapte uit de Range Rover, maar Sarah waarschuwde hem niet dichterbij te komen. Toen viste ze haar telefoon uit haar tas en

drukte op een nummer uit haar contactenlijst. Ze kreeg de voicemail. Beroerde timing, dacht ze, zoals gewoonlijk.

‘Neem me niet kwalijk, liefste,’ zei ze op kalme toon. ‘Maar het zou kunnen dat ik doodga.’